

Bugner Andrei

0771739694

Capitolul 1 ~ Ian

Florile de liliac emanau un miros puternic și îmbătător în aerul răcoros al dimineții de mai. Geamurile clădirii în care sute de suflete tinere își făceau veacul erau deschise, ca și în multe altele din diminețile anterioare. Parfumul florilor pătrundea în încăperile care răsunau a voci de copii, hipnotizând parcă somnoroșii, îndemnându-i să mai zăbovescă puțin în paturile învelite în așternuturi albe, cu mirosul lor specific de clor. Mirosul de clor i se părea interesant lui Ian, acesta fiind definiția sa pentru termenul de „curat”, o analogie bună pentru o minte atât de fragedă. Diminețile erau întotdeauna aglomerate, ceea ce pe Ian îl făceau să se simtă încordat. Atâtea persoane care circulau prin sala cu paturi, pe holuri și mai ales prin baie îl făceau să urască fiecare moment matinal al vieții sale. Totuși, nu ura locul; acolo se știa dintotdeauna, fiecare loc al orfelinatului îi era cunoscut, deși nu i se îngăduia să îl cutureiere dintr-un capăt în altul. Aripa de Vest o știa cel mai bine: sala cu paturi, în care el și alți zeci de băieți dormeau, baia care se afla exact în fața ușii sălii în care dormea, holul lung împânzit de uși de lemn care ducea spre săli de așteptare cu bănci solide din lemn plasate pe granitul dur și rece al orfelinatului. Ian se ridică din pat și porni în drum spre baie.

— Vezi pe unde mergi, pirpiriule.

Caleb era cel pe care Ian îl detesta cel mai mult. Era unul dintre cei patru băieți de culoare din sala în care Ian dormea. Era mai mare decât el, atât din punct de vedere al vârstei, cât categoric, și din acela al înălțimii. Avea buza de sus ușor despătată și se putea observa o cicatrice lunguiață, traversând partea dreaptă a canalului îngust dintre buză și nas, cicatrice care îl făcea pe Ian să își pună unele întrebări despre originea ei. Aceasta îi dădea într-adevăr un aer șmecher, dar lui Caleb nu îi plăcea ca cineva să pomenească ceva despre ea. Băiatul avea ochii migdalați, de un negru desăvârșit, iar părul creț, tuns scurt, îi conferea feței o formă cât se poate de rotundă. Caleb începuse cu poreclele și tuturor li se părea amuzant să râdă mai ales de Ian. Se obișnuise cu râsetele, privirile disprețuitoare ale celorlalți băieți, dar nu într-atât încât să nu mai simtă rușine și tristețe în sufletul său.

— Tu te-ai lovit de el, Caleb. Lasă băiatul în pace.

Doamna director fusese întotdeauna grijulie cu Ian pentru un motiv anume, neștiut de băiat. Era o femeie la 45 de ani, înaltă și mereu îmbrăcată elegant. Părul ei lung, creț, complimenta perfect fața încă fără prea multe imperfecțiuni a acesteia, părând astfel o persoană foarte blândă, dar care totuși inspiră respect. Fustele lungi, cu talie înaltă și sacourile asortate acestora, care acopereau cămăși

neted călcate îi erau caracteristice, iar această zi nu era o excepție. Doamna Ruth, după cum o numeau angajații orfelinatului, își continuă drumul spre biroul ei, amplasat în sala principală de așteptare a instituției, după remarca adusă lui Caleb și un zâmbet delicat adresat lui Ian. Băiatul îl evită pe Caleb și ieși din sala cu paturi, privind zidurile holului, acoperite cu tablouri mari, în care erau expuse fotografii cu fiecare eveniment important care se întâmplase până atunci: inaugurarea orfelinatului, recuperarea după un incendiu devastator în care își pierduseră viața trei băieți, vizita unui președinte de care Ian nu auzise până atunci, dar și alte poze reprezentând vechii administratori ai instituției, elevi model și alți copii care în urma adopției din acel orfelinat, deveniseră persoane de succes. Ian văzuse aceste tablouri de nenumărate ori, dar motivul pentru care acesta le inspecta era de fapt să nu arate penibil așteptând pe hol, ca baia să se poată elibera, astfel încât băiatul să își poată îndeplini rutina de dimineață și a se pregăti pentru orele de la clasă. După câteva minute, ceilalți băieți ieșiră zgomotos din baie, făcând o întrecere până la patul lui Anthony, unul dintre copii. Mulțumit, Ian intră în baie, se ușură, își trase taburetul de sub chiuvetă, se urcă pe el și își privi atent fața: un băiețel firav, cu o față rotundă pe care se puteau întrezări urme de pistrui maronii sub ochii rotunzi, de un verde mat, care aduceau puțin aminte de culoarea salviei pe care doamna Ruth o păstra înghiveci, în biroul său. Părul era castaniu, scurt, la fel cum fiecare dintre băieții din orfelinat îl aveau tuns, din motive evidente, ale igienei. Acest tip de frizură nu îl prea avantaja pe băiat, căci urechile îi ieșeau în evidență mult mai mult în acest fel. Își propuse să nu se mai holbeze la propria față și să se spele pe dinți. Deschise cutiuța de tablă subțire pe care scria numele său, scoase periuța, puse pastă de dinți pe perii fini ai acesteia, cât un bob de mazăre, dar când deschise gura un alt detaliu se ivi: mărimea dinților din față. Doamna Ruth îi spusese că nu vor rămâne așa, întrucât își vor schimba puțin forma și poziția. Gândul acesta îl mai liniști și își putu continua periajul. Clăti gura cu puțină apă, așeză taburetul la locul său de sub chiuvetă și fugi să își aleagă hainele pentru ore.

— Ai întârziat, Ian.

Băiatul știa deja asta. Plecă capul și așteptă ca învățătoarea să îl trimită în banca sa din spatele clasei. Nu era prima dată când Ian întârziase, deci nu era o noutate nici pentru el, nici pentru domnișoara învățătoare.

— Fugi la locul tău.

Deși isteț, Ian se simțea mai mereu inhibat de faptul că ceilalți își vor bate joc de el, considerându-l tocilar dacă ar fi răspuns întrebărilor adresate clasei, de către domnișoara Sophie, învățătoarea.

— Care este soluția ecuației? Îmi poate spune cineva?

Ian scrisese răspunsul pe caiet. Era o ecuație simplă.

— Nu știe nimeni cu cât este egal "x"?

Încrezător în sine datorită zâmbetului doamnei Ruth de mai devreme și mândru că rezolvase ecuația atât de repede, Ian rosti răspunsul.

— 4!

— Foarte bine! Ai ghicit rezultatul?

— Nu, am scăzut 3 din fiecare parte a ecuației, iar apoi am împărțit fiecare dintre acestea cu câte un 2.

— Exact! Bravo Ian!

— Tsst... ce tocilar.

Cuvintele lui Caleb îi șterseseră orice urmă de încredere sau mândrie, se făcu mic și rămase tăcut pentru restul orelor. La sfârșitul acestora, doamna Ruth îl strigă pe Ian, care era pregătit să părăsească clasa și să meargă drept spre patul său.

— Ian! Vino puțin, te rog.

Doamna director era probabil singura persoană cu care Ian se simțea în largul său.

— Da?

— Te aștept în biroul meu.

Șoaptele copiilor răsunau în spatele băiatului, stânjenindu-l. Holul răsuna de pașii mici și repezi ai băiatului. Simțea același miros de "curat" al cearșafurilor albe de pe patul său, dar și un miros subtil de tutun, care băiatului îi plăcea. Bătu la ușa biroului iar vocea prietenoasă a directoarei îi răspunse:

— Intră! Te așteptam, Ian. Ia loc.

Băiatul se așează timid și privi lung mobila de lemn masiv care acoperea pereții albi imaculați ai încăperii: un birou demn de o persoană de acel rang.

— Domnișoara Sophie mi-a spus că te pricepi la matematică. Astăzi ai răspuns corect, iar evaluarea de săptămâna trecută arată perfect. Totuși, domnișoara spune că nu te simți prea confortabil răspunzând la întrebări, deși sunt convinsă că știi răspunsul la toate. Este vreo problemă?

Ian știa care este cauza pentru care acesta nu răspunde la întrebările învățătoarei, dar nu voia să facă probleme nimănui, în special lui Caleb, în ciuda faptului că îl disprețuia atât de mult. Până la urmă, doamna Ruth nu se afla tot timpul prin preajmă ca să îl salveze de la remărcile jignitoare ale acestuia.

— Nu... .Voiam doar să îi las pe ceilalți să răspundă.

— Chiar dacă aceștia nu știau răspunsul? Ascultă, Ian, îmi poți mărturisi orice problemă și vom găsi o soluție. În această instituție promovăm performanța iar tu ești un băiat cu adevărat special. Fii mândru! Nu te lăsa intimidat de băieții mai mari și fii mai încrezător în tine. Capul sus! Ești unic! Acum hai, fugi la masă, băiete.

Capitolul 2 ~ Ivy

— Lasă-mă în pace! Nu vreau să fac parte din niciun club de carte!

— Ivy, dar o să îți faci o mulțime de prieteni!

— Nu merg în niciun caz, lasă-mă în pace!

Ivy era tipul de fată răsfățată, care devenea din ce în ce mai rebelă, motiv de îngrijorare pentru părinții ei, dar mai ales al tatălui său, chiar dacă acesta era mai mereu ocupat cu locul său de muncă. Fata era destul de scundă pentru vârsta ei, avea părul drept, neted pieptănat de mama sa, deși ura acest lucru aproape la fel de mult ca și fustele impuse în uniforma școlii sale, care nu îi veneau bine în niciun fel datorită înălțimii sale. Aceasta prefera blugii, bluzele largi și tenișii înalți, haine pe care le purta doar acasă, din păcate pentru ea, și în care se simțea cel mai bine. Ochii ei albaștri erau primul lucru care ieșea în evidență la fața ei ovală, cu trăsături tot mai frumos conturate, datorită adolescenței, dar și a genelor materne. Semăna mult cu mama sa, iar asemănarea devenea tot mai remarcabilă pe zi ce trece. Mama sa nu era prea înaltă, având aceeași față ovală, care se completa bine cu coafura scurtă a acesteia. Ochii albaștri, pe care de altfel îi dăruiseră și fiicei ei erau la fel, trăsătura cea mai evidentă a femeii. Era o doamnă elegantă, mereu în pas cu moda și adora bijuteriile. Până la urmă soțul său era o persoană foarte importantă și își permitea tot acest lux al podoabelor scumpe și deși cheltuia mult pe toate acestea, ea se împăca cu gândul că oricum ar trebui să arate cât mai prezentabil, fiind soția unei asemenea personalități semnificative pentru viitorul țării lor. Astfel, oamenii se așteaptă la o femeie cât mai remarcabilă din punctul de vedere al armoniei și al bunului gust în ceea ce privește garderoba sa, dar și din punctul de vedere al elementelor ce țin de aspectul fizic al unei prime-doamne. Tatăl lui Ivy, Henrick, după numele său, oferit de bunicul fetei la nașterea tatălui acesteia, avea să devină una dintre cele mai importante figuri politice ale țării, în postul de prim-ministru. Acesta era un bărbat impunător, cu sprâncene stufoase, deasupra cărora anii își puseseră amprenta: riduri adânci erau săpate în fruntea bărbatului, care împreună cu părul cărunt îl făceau să pară mult mai în vârstă decât era cu adevărat. Inspira nu doar respect, ci și frică, familia acestuia supunându-se prompt în fața bărbatului.

— Samantha! Unde ești!?

Vocea aspră a lui Henrick se propagă în toate încăperile casei cu etaj, făcându-le pe Ivy și pe mama acesteia să tresară.

— Sunt aici, dragule! Vin acum.

Femeia coborî grăbită scările, trecându-și ușor mâna peste balustrada de stejar.

— Ți-am pregătit friptură de miel cu rozmarin, așa cum o gătea, sărăcuța, mama mea. Cum a fost ședința?

Tremurul și ezitarea din vocea femeii erau palpabile, iar cuvintele parcă le rostea cu o formalitate stranie. Totuși, pe Henrick îl făceau să se simtă puternic; atitudinea conformistă a fiicei și mai ales a soției sale fiind un rezultat al firii vulcanice a bărbatului: tot ce erau fiica și soția lui, erau datorită lui și tot ce avea legătură cu acestea i se cuveneau pe deplin bărbatului.

— Pregătește masa, mi-e foame. Cheam-o și pe Ivy, tocmai ce am auzit discuția voastră de la etaj. O să vorbesc eu cu ea.

— Nu e nevoie, dragule. Poate că acel club nu este pentru ea și îi vom putea găsi o altă ocupație.

— Taci, Samantha și cheam-o jos! IVY! Vino aici!

Vocea bărbatului se revărsă din nou în toate camerele casei, făcând-o pe femeie să execute o mișcare bruscă. Ivy se ivi la capătul de sus al scărilor.

— Da?

Aceeași vibrație se simțea concret și în glasul fiicei, ca și al mamei, ceea ce pe Henrick îl liniști pentru o secundă. Gândul că cele două, și în special Ivy, ar putea să devină nesupuse bărbatului și să iasă din tiparul pe care acesta îl crease prin autoritatea sa, îi inspirau o stare profundă de neliniște și de tulburare acestuia.

— Coboră în bucătărie, trebuie să vorbim.

Ivy execută ordinul îndată, fără nicio rețineră sau vreun gând că nu s-ar conforma ordinului tatălui său și astfel se trezi în fața acestuia, care parcă se holba în adâncul sufletului fetei. Aproape că se putea citi o ranchiună în aceasta.

— Te-am auzit răstindu-te la mama ta, așa te comporti în prezența aceleia care ți-a dat viață? Ești o nerușinată și o nerecunoscătoare. Ai noroc că eu nu îți permit asemenea replici.

Ivy, într-un impuls de furie cauzat de persiflarea tatălui său, îi răspunde tăios:

— Te urăsc!

Brusc, o lovitură puternică, din bun senin, îi tulbură vederea. Un sunet scurt, involuntar se combină cu altul, subțire, exprimând uimire. Fata fugi la etaj, Samantha se grăbi și ea spre dormitor, iar Henrick rămăsese în picioare, profund uluit de ceea ce tocmai se întâmplase. Nu era tulburat de faptul că își lovise fiica, ba chiar era ferm convins că făcuse ce trebuie, ci pentru că cea mai mare temere a bărbatului avea să devină realitate: răzvrătirea fiicei sale, împotriva lui. Henrick se așeză pe canapeaua brodată cu trandafiri din camera de zi și deși avea privirea îndreptată spre mobila atent sculptată în lemn de cireș și a vitrinelor care adăposteau pahare de cristal fumuriu, cărți și bibelouri, nu le vedea, căci atenția îi era îndreptată spre altceva decât planul material care îl înconjura. Era de-a dreptul acaparat de cât de puternic și influent devenise, iar acest abuz de putere îl orbea în totalitate. Ce fel de bărbat, cap al familiei și în viitorul apropiat al Guvernului era el dacă nu își putea ține în frâu nici măcar fiica? Câtă rușine și ce pată mare ar apărea pe reputația lui Henrick dacă fiica lui, sânge din sângele său ar deveni o rebelă recalcitrantă. Așa ceva nu se putea întâmpla, hotărî bărbatul după ce aceste întrebări îi răsăriseră în minte. O viață întreagă dedicată clădirii reputației și influenței sale, distrusă de o copilă îndărătnică? Era complet determinat să facă orice în scopul schimbării comportamentului fetei, oricât de departe ar fi trebuit să meargă, iar soția sa ar fi trebuit să fie prima asupra căreia se va revărsa furia și înrăurirea bărbatului, căci nu dorea ca și ea să iasă din matricea atent modelată pe care Henrick o crease special pentru ea, cu gândul la propria-i persoană.

(„*Dusk is Our Dawn*”, Andrei Bugner)